

Sygn. akt II UK 218/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku A. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 24 października 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony – A.Ł. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 października 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy, a polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, iż praca wykonywana przez ubezpieczonego w okresie od 27 czerwca 1978 r. do 28 lutego 1987 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa Inżynierii Miejskiej „I. [...]” w W. oraz od 9 marca 1987 r. do 31 grudnia 1998 r. w W. Przedsiębiorstwie Robót Inżynieryjnych Budownictwa Przemysłowego nr [...] w W. nie była pracą w warunkach szczególnych wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, w szczególności zaś świadectw pracy, zeznań świadków oraz opinii

biegłego sądowego z zakresu BHP wynika, iż w spornym okresie ubezpieczony A.Ł. świadczył pracę w warunkach szczególnych, która była wykonywana stale i pełnym wymiarze czasu.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

W uzasadnieniu wskazano: „Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym Sąd pierwszej instancji, a w ślad za nim Sąd Apelacyjny uznał, iż ma prawo do własnej oceny wystawionych świadectw pracy pod kątem ich zgodności ze stanem faktycznym i prawnym. Zachodzi jednakże pytanie, czy w istocie Sąd zarówno pierwszej jak i drugiej instancji jest uprawniony do takiej właśnie oceny w sytuacji gdy dokumenty te były wystawiane przez pracodawcę, który ponad wszelką wątpliwość posiada nie tylko uprawnienia do ich wystawienia, ale przede wszystkim wiedzę, w oparciu o którą dane stanowisko klasyfikuje jako stanowisko pracy o charakterze szczególnym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej jako pisma procesowego uzależnione jest od zachowania przez skarżącego wymaganej co do niej konstrukcji oraz przepisanej formy. Z art. 398⁴ § 1 k.p.c., który w tej materii jest podstawowym przepisem, wynika, że na ustawowo określone wymagania każdej skargi kasacyjnej składa się: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, oraz wskazanie, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, a więc określenie zakresu zaskarżenia, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a zatem sformułowanie wniosków kasacyjnych, tzw. *petitum* skargi kasacyjnej, czyli wskazanie, jakiego rozstrzygnięcia domaga się skarżący ze względu na przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, następnie przytoczyć - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy - naruszone

przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi, którego brak nie może zostać usunięty i dotknięta tym brakiem skarga podlega odrzuceniu, bez wzywania do jej uzupełnienia. Skargę kasacyjną niespełniającą wymagań z art. 398⁴ § 1 k.p.c. odrzuca sąd drugiej instancji, a jeśli tego nie uczyni, do jej odrzucenia jest uprawniony Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

W niniejszej skardze kasacyjnej nie przytoczono podstaw kasacyjnych, a więc przepisów prawa oznaczonych numerem artykułu (paragrafu, ustępu), poza stwierdzeniem, że chodzi o „naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy”. Brak ten prowadzi do odrzucenia skargi z przyczyn wskazanych wyżej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.